

אמא שלי היתה רוצה שאיראה ככה:

אבל האמת היא שאני נראית ככה:

אתמול היא הביאה לי מכנסיים וחולצה קטנטנים.
אמרתי לה שאני כבר מזמן לא משחקת בברביות,
אבל היא אמרה שאלה לא בגדים לבובה אלא
בשבילי.

עכשיו תסתכלו עליהם. ותסתכלו עלי.
אתם לא חושבים שזאת ההוכחה הכי משכנעת
שאמא שלי עיוורת?

אבל היא הכריחה אותי למדוד. "רק תמדדי!" זה
מה שהיא אמרה. "אני לא אכריח אותך ללבוש!"
אמרתי שאני אמדוד מחר. שיש לי שיעורים. שאני
עסוקה. שאני צריכה ללכת לצופים. היא הסתכלה
עלי בחשדנות: "אבל את לא בצופים."

אופס, נתפסתי. נכון שכבר בכיתה ה' הפסקתי
ללכת לצופים, אבל לא חשבתי שהיא שמה לב.
אז הייתי חייבת למדוד.

מדדתי.
חשבתי שעכשיו היא חייבת לקלוט שאני לא
נראית כמו שהיא חושבת.

זה מה שיש לי להגיד!

אי-אפשר לפספס את זה, תודו.
יצאתי מהחדר שלי לסלון. זאת היתה תחושה
קצת משפילה, אבל הייתי מוכנה לעבור את זה רק
כדי לעמת אותה עם השקרים שהיא מספרת
לעצמה.
היא הסתכלה עלי מלמעלה למטה. ושוב למעלה.
ושוב למטה.
הרגשתי כמו דוגמנית מהגיהינום. הבחורה
העצובה הזאת מהתמונות של "לפני".

אחרי כמה שניות אמא חייכה ואמרה: "אן, עכשיו
את נראית מצוין! אולי תלכי עם זה למסיבה ביום
שישי?"

אני חושבת שזה משהו פסיכולוגי. קוראים לזה
הדחקה. אז במקום לצעוק עליה שאין שום מסיבה
ביום שישי, אמרתי רק: "אולי" והלכתי להעיף ממני
את הבגדים ההדוקים האלה לפני שהטחול יגיע לי
לגרונ.

שלום, קוראים לי אלמה לוי, אני בת 13 וזה מה שיש
לי להגיד: אף אחד לא מבין אותי.